

РЕШЕНИЕ

№ 3314

гр. София, 19.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2516** по описа за **2023** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Началник сектор в СДВР- ОПП срещу Решение №4612/30.11.2022 година, постановено по н.а.х.д.№ 5749/2022 година по описа на СРС,20 състав отменящо Наказателно постановление №21-4332-028162/04.03.2022 година, издадено от Началник сектор в СДВР- ОПП, с което последният на основание чл.182,ал.1,т.6 от ЗДВП да извършено нарушение на чл.21,ал.1 от ЗДВП наложил на Д. Л. Д. глоба в размер на 700 лева.

В касационната жалба се навеждат подробни доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното съдебно решение. Твърди се, че неправилно СРС е приел, че е допуснато съществено процесуално нарушение при издаване на наказателното постановление, предвид това, че неправилно е приел, че тримесечният срок по чл.34 от ЗАНН е изтекъл на дата 14.11.2021 година. Иска се отмяна на решението и потвърждаване на наказателното постановление. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В съдебно заседание, касаторът – Началник сектор в СДВР- ОПП редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, не изпраща представител.

Ответникът по касация- Д. Л. Д. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 от

АПК не се явява и не изпраща представител.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от прокурор М., която изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения, различни от сочените в нея.

СРС е постановил решението си при допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила и несъбиране на относими доказателства и при неизяснена фактическа обстановка. На първо място, СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, без по делото да има доказателства за това актосъставителят Е. М. Б. каква длъжност е заемала/ приложената Заповед за назначаване на актосъставителя е от 2015 година/ но това не може да доведе до извод, че лицето и към датата на съставяне на АУАН е заемало тази длъжност. На второ място, неправилно СРС е приел, че от датата на извършване на нарушението 14.08.2021 година до 14.11.2021 години е изтекъл предвиденият тримесечен срок за съставяне на АУАН, като не е съобразил, че този срок тече от откриване на нарушителя/ което в конкретния случай не е установено. Едва на дата 23.11.2021 година собственикът на въпросното МПС е попълнил декларация, че на посочената дата 14.08.2021 година автомобилът е управляван от Д. Л. Д., но няма доказателства кога актосъставителят е узнал за нарушението и за нарушителя. На първо място, едно нарушение се смята за открито, когато се съберат достатъчно доказателства за самото нарушение и за неговия извършител. Съгласно [чл. 36, ал. 1 ЗАНН](#) административно наказателното производство се образува със съставяне на акт за установяване на извършеното административно нарушение.Актовете за установяване на административно нарушение се съставят от длъжностните лица, посочени в [чл. 37, ал. 1 ЗАНН](#), и от представители на обществеността, ако са овластени за това с нормативен акт. В ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 48 ОТ 28.12.1981 Г. ПО Н. Д. № 48/1981 Г., ОСНК НА ВС/ неизгубило значение/ е посочено, че съобразно изискването на [чл. 34, ал. 1, предл. 2 ЗАНН](#) административно наказателно производство не може да се образува, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението./ респективно две години за данъчни нарушения/ Тази разпоредба предвижда два давностни срока за административно наказателно преследване- тримесечен и едногодишен/ респективно две годишен.Не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за митнически, данъчни, екологични и валутни нарушения, както и по [Изборния кодекс](#), [Закона за политическите партии](#), [Закона за публичното предлагане на ценни книжа](#), [Закона за пазарите на финансови инструменти](#), [Закона за дружествата със специална инвестиционна цел](#), [Закона за прилагане на мерките срещу пазарните злоупотреби с финансови инструменти](#), [Закона за платежните услуги нарешинетои платежните системи](#), [Регламент \(ЕС\) № 596/2014](#) на Европейския парламент и на Съвета от 16

април 2014 г. относно пазарната злоупотреба (Регламент относно пазарната злоупотреба) и за отмяна на [Директива 2003/6/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета и [директиви 2003/124/ЕО](#), [2003/125/ЕО](#) и [2004/72/ЕО](#) на Комисията (ОВ, L 173/1 от 12 юни 2014 г.), [Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране, част втора, част втора "а" и част трета от Кодекса за социално осигуряване, Кодекса за застраховането](#) и на нормативните актове по прилагането им и по Закона за регистър [БУЛСТАТ](#) - две години. Първият срок започва от деня, в който органът, който е овластен да състави акта, е узнал кой е нарушителят. Бездействието на този орган повече от три месеца от откриване на нарушителя е пречка за съставяне на акта - изключва отговорността на нарушителя.“. На второ място, предвиденият в чл.34 от ЗАНН тримесечен срок/давностен/ започва да тече от откриване на нарушението и е в отношение на поглъщане с едногодишния срок от извършване на нарушението. В случая, нарушението е извършено на 14.08.2021 година, а АУАН е съставен на дата 09.12.2021 година, като няма доказателства кога компетентният актосъставител е узнал за нарушението и за нарушителя/ няма доказателства кога административно-наказателната преписка му е разпределена и кога се е запознал с нея.

Несъбирането на доказателства от страна на СРС и само формалното позоваване на нормата на чл.34 от ЗАНН и най- вече неанализиране на посочената правна норма прави решението неправилно и предпоставя отмяната му и връщането за ново разглеждане, при което СРС следва да събере доказателства за компетентността на актосъставителя към датата на съставяне на АУАН/ заемал ли е съответната длъжност и бил ли е определен за актосъставител към тази дата, кога административно-наказателната преписка му е докладвана, доказателства за компетентност на издателя на наказателното постановление към датата на издаването му, да обсъди всички доводи и възражения на страните и едва тогава да постановява съдебен акт.

Настоящата съдебна инстанция не споделя довода в касационната жалба/ който е твърде противоречив-в едната част самият процесуален представител на касатора твърди, че АССГ като касационна инстанция е инстанция по правото, а не по фактите, а в другата иска да се потвърди наказателното постановление. Следва да бъде отбелязано именно, защото касационната инстанция е инстанция по правото, и при отмяна на наказателното постановление само на процесуално основание, същата тази касационна инстанция не притежава правомощия да разгледа направо спора по същество/ защото предмет на съдебна проверка пред АССГ е решението на първоинстанционния съд и при липсата в него на каквито и да било съображения относно това има ли извършено нарушение и извършено ли е то от ответника по касация, АССГ няма как да изиграе ролята и на инстанция по същество по отношение на наказателното постановление, защото това би довело до ограничаване правота на защита на нарушителя и би го лишило от една съдебна инстанция, което е недопустимо.

В този смисъл, касационната жалба е основателна, но по съображения, различни от сочените в нея. При новото разглеждане на делото СРС следва да се произнесе и по разноските в касационното производство по аргумент от нормата на чл.229,ал.3 АПК.

Настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи и укаже на касатора-че понятието, „незаконосъобразност“ на съдебното решение е непознато изобщо и неприсъщо на съдебните решения. Касационната инстанция проверява

валидността, допустимостта и правилността на съдебните решения ,постановени от страна на първоинстанционния съд и то по реда на АПК, но на основанията, визирани в чл.348 от НПК. На второ място, понятието „незаконосъобразност “е присъщо на административните актове и на наказателните постановления, не и на съдебните решения

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №4612/30.11.2022 година, постановено по н.а.х.д.№ 5749/2022 година по описа на СРС,20 състав.

ВРЪЩА ДЕЛОТО ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ ОТ ДРУГ СЪСТАВ НА СРС ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ .

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2